

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ "ΞΑΝΘΟΥ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ,"

"Ένα συνταρακτικό δράμα έρωτος και μίσους. 'Ο άτυχος γάμος του Τζάκομο Σαλιάτι. Μιά τρελλή έρωτική περιπέτεια. Το ειδύλλιο του αξανθού χερουβείμ. 'Η σατανική εκδίκησης της Βερόνικας Σαλιάτι. Ένας μυστηριώδης δολοφόνος. 'Η άπεκφυγίσια της Μαρίας-Κατερίνας Κανάτσι. Ένα μακάβριο Πρωτοχρονιάτικο δώρο, κτλ.

ΝΑ από τὰ πὸ φρικαστικά καὶ τὰ πὸ ἄγρια ἐρωτικά δράματα τοῦ Μεσαίωνα εἶνε καὶ ἡ τραγωδία τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ»—μιά σκληρὴ τραγωδία τρυφεροῦ ἔρωτος, ἀπάνθρωπης ἤθειας καὶ σκοτεινῆς ἐκδίκησης.

Αὐτὴ ἡ αἰματηρὴ ἱστορία διεδραματοῖσθη τὸ 1638, στὴ Φλωρεντία.

Ὁ Τζάκομο Σαλιάτι, δοῦξ τοῦ Σάν Τζουλιάνο, ἕνας νέος, ὀμορφος καὶ πλούσιος εὐπατρίδης, παντρεύτηκε τὴν ἀνοῖξι τοῦ 1625 τὴν Βερόνικα Τοῦμπο Μαλασπίνια, μιὰ ἄσχημη, κακιὰ, φλύαρη καὶ ἐκδικητικὴ ἀριστοκρατίσσα, ποὺ ἀντίθε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πὸ παλιῆς καὶ τίς πὸ μεγάλης οἰκογένειας τῆς Φλωρεντίας. Ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν ἕνα συμφεροντολογικὸ συνακεῖσο, ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς γάμους ποὺ ἔκαναν τότε γιὰ τὸ συνδέσθον δυὸ ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας. Κι' ὅπως καταλαβαίνει κανεῖς, οὐ-

τε ὁ ὀμορφος Τζάκομο Σαλιάτι ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του, οὔτε ἡ Βερόνικα ἔνοιωσε γι' αὐτὸν κανένα τρυφερὸ ἀσθημα. Ἐπειδὴ ὁμιος ἦταν γυναῖκα του, τὸν ζήλευε τρομερὰ καὶ τοῦ δημιουργοῦσε δίχως ἀφομιλ ἄγριες σπινές, ποὺ δὲν ἄφρασαν νὰ κάνουν τὴ ζωὴ τοῦ νεαροῦ Φλωρεντινοῦ εὐπατρίδῃ φοιχτὴ καὶ ἀνυπόφορη κόλαση.

Ὁ Σαλιάτι, λοιπὸν, μὲ πληγωμένη τὴν καρδιά, ζήτησε νὰ παρηγορηθῆ στὴν ἀγαλιά μιᾶς ἄλλης γυναίκας, καὶ ἀγάπησε μ' ἕνα τρελλὸ καὶ παράφρονο πάθος τὴν πεντάμορφη κόρη ἑνὸς βασιῆως, τοῦ Μαρτόττι, τὴν Μαρία-Κατερίνα, ποὺ εἶχε παντρευτῆ σὲ ἡλικία εἰκοσιπέντε χρόνων ἕνα γέρο Φλωρεντινὸ ἐγγενεῖ, τὸν Ἰουστίνιο Κανάτσι.

Ἡ Μαρία-Κατερίνα Κανάτσι ἦταν τὸ στόλιμα καὶ τὸ καμάρι τῆς Φλωρεντίας καὶ γι' αὐτὸ ὁλοὶ ὁ κόσμος τὴ λάτρευε καὶ τὴν ἔλεγε τὸ «Ξανθὸ Χερουβείμ» μας...

Μὰ, ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωση, καὶ ἡ Μαρία-Κατερίνα δὲν μποροῦσε νὰ ζήσει μὲ τὸ γέρο καὶ ἠλιθίω ἄνδρα της καὶ ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια μαρτυρικῆς ζωῆς ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα ἔξοχὸ σπίτι μὲ τὴ συντροφιά μιᾶς γοιᾶς δούλας της. Ἐκεῖ πέρα λοιπὸν γνώρισε μιὰ μέρα τὸν νεαρὸ δούκα τὸν Σάν Τζουβιάνο καὶ τὸν ἀγάπησε καὶ αὐτὴ μ' ἕνα τρελλὸ ἔρωτα.

Ὁ Σαλιάτι τότε παράτησε τὸ παλάτι του καὶ τὴ Βερόνικα καὶ πῆγε νὰ ζήσει μόνος του στὸν παλιὸ πύργο τοῦ Μοντεγκρόντσι, ὅπου δεχόταν κάθε τόσο τίς μυστηριώδεις ἐπισκέψεις τῆς ἀγαπημένης του Μαρίας-Κατερίνας, τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ».

Ἡ Βερόνικα, ἔξω φρενῶν γι' αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψη, ἔτρεξε ἕνα βράδυ κρυφὰ στὸ ἔξοχὸ σπίτι τῆς Μαρίας-Κατερίνας, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνη γυρίζε ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Μοντεγκρόντσι, τῆς κτύπησε μὲ φριδείσια φωνή :

—Ἄν ἀγαπάτε τὴ ζωὴ σας, ἀπαρηγόηστε τὴν ἀγαλιά τοῦ Τζάκομο Σαλιάτι !..

Ἡ Μαρία-Κατερίνα κατάλαβε ποῖα ἦταν ἐκεῖνη ἡ ἀγνωστὴ, ποὺ τὴν φοβόριζε, καὶ, τρομοκρατημένη, κρύφτηκε μέσα στὸ σπίτι της. Μὰ δὲν ἔπαυε γ' ἀγαπάτῃ τὸν Τζάκομο Σαλιάτι. Ὁ ἔρωτος της ἦταν πὸ δυνατὸς καὶ ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ κανένα ἐμπόδιο δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Ἡ Βερόνικα τότε κατέφυγε στὸ δηλητήριο. Δωροδόκησε τὴν ἰατροῦτριά τῆς Μαρίας-Κατερίνας, γιὰ νὰ τὴν δηλητηριάσῃ, καὶ ἐκεῖνη σώθηκε ὅς ἐκ θαύματος καὶ ἔξακολούθησε

νὰ βλέπῃ τὸν ἀγαπημένο της. Ἡ σκοτεινὴ γυναῖκα τοῦ Σαλιάτι κατέφυγε ἄμέσως σ' ἕνα ἄλλο σκεῖο. Κόλλεσε τοὺς δυὸ γυιοὺς τοῦ Κανάτσι, τὸν Φραντζέσκο καὶ τὸν Βαρθολομαῖο, καὶ τοὺς ἔλεγε :

—Ἡ μητροῦ σας, ἡ Μαρία-Κατερίνα, ντροπάζει τὸ σπίτι σας καὶ τ' ἐνοιά σας. Τὶ περιμένετε λοιπὸν ; Ἄν ἐξεκαθαρίσετε αὐτὴν τὴν ἄπιστη καὶ ἀήθουσα γυναῖκα, θὰ σὰς προστατέψω καὶ θὰ σὰς βοηθῶ γ' ἀνεβήτε στὰ μεγαλειότερα ἀξιώματα τῆς πολιτείας.

Ὁ Φραντζέσκο Κανάτσι ὄμως δὲν θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ γίνῃ φονιάς. Ἄνδ βασιτοῦσε ἡ καρδιά του νὰ σκοτώσῃ τὸ «Ξανθὸ Χερουβείμ». Μὰ ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ ἀδελφὸς του, δέχτηκε νὰ γίνῃ ὄργανο τῆς Βερόνικας. Ὁ γιὸς τοῦ Κανάτσι ἦταν ἐροτευμένος μὲ τὴ μητροῦ του. Μὰ ἡ Μαρία-Κατερίνα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τοῦ ἔδωσε καθαρὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ παράξενη ἀγάτῃ του τὴν ἄφρη ἀδούρα.

Ὁ Βαρθολομαῖος λοιπὸν καταστράωσε μὲ τὴ σατανικὴ Βερόνικα τὸ σκεῖο τῆς ἐκδίκησης.

- Θέλω συντρόφους... τῆς ἔλεπε.
- Ὅστις τρεῖς ἀνάφρους μοι, τοὺς καλύτερους σπαινοὺς μου ! τὸ ἀπαήτησε ἡ Βερόνικα.
- Σύμφωνοι !.. ἔκανε τότε ὁ Βαρθολομαῖος.
- Πότε λοιπὸν θά.....
- Στὸ τέλος τῆς χρονιάς.
- Τὶ ἄρα ;
- Τὰ μεσόνυχτα !..
- Ἡ Βερόνικα πέταξε ἕνα πονγγί γεμάτο χρυσὰ νομίσματα στὸν Βαρθολομαῖο καὶ ἔβγαλε, ἔξωπάντας σ' ἕνα σαρόνινο γέλιο.

Στὶς 31 Δεκεμβρίου 1638, τέσσερες σκιᾶς γλύστρησαν ἀθόρυβα ὡς τὸ σπῆ τῆς Μαρίας-Κατερίνας. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν χτύποι στὴν πόρτα.

- Ποῦς εἶνε ; ρώτησε ἡ δούλα.
- Ὁ Βαρθολομαῖος.
- Ἡ δούλα δὲν ὑποψιάστηκε τίποτα. Ἄλλωστε ὁ Βαρθολομαῖος ἦταν γιὸς τοῦ ἀνδρα τῆς Μαρίας-Κατερίνας. Κι' ἀνοῖξε τὴν πόρτα.
- Ὁι τρεῖς σπαινοὶ τῆς Βερόνικας, ποὺ ἦσαν μαζί του, πετάχτηκαν τότε στὴν εἴσοδο, ἔβραξαν τὸ στόμα τῆς δούλας καὶ τῆς ἔξασσαν τὴν καρδιά μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ἐπειτα, μὲ τὸν Βαρθολομαῖο μπροστά, ὄρμησαν μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Μαρίας-Κατερίνας.
- Ἐκεῖνη τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὑπόγυμνη καὶ ἄρχισε νὰ ξεφρονίζῃ ἀπὸ τὸν τρόφο της :

—Μὴ μὲ σκοτώσετε !..
Ἐλεος !.. Ἐγὼ μιὰ ἄλλη ζωὴ μέσο μου. Θὰ πρῶσω ἕνα παιδί στὸν κόσμο !
Μὰ ὁ Βαρθολομαῖος τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἐκδίκησης, γιὰτὶ κατάλαβε ὅτι τὸ παιδί ἦταν τοῦ Σαλιάτι, τῆς κάρφωσε τὸ σπαθὶ οὗτὴν καρδιά καὶ ὕστερα σὺν δήμιος, τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι. Ἐπειτα τὸ ἔριξε μέσα σ' ἕνα σακὶ καὶ τὸ παρέδωσε στὸς συνενόχους του γιὰ νὰ τὸ πᾶνε τῆς Βερόνικας. Πρὶν ὄμως, μὲ τὴ βοήθειά τους, ἔριξε τὸ ἀσφάλιο σῶμα τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ» καὶ τὸ αἰμόφυγο πτώμα τῆς δούλας στὰ βαθειὰ νερὰ τοῦ Ἄρνο...

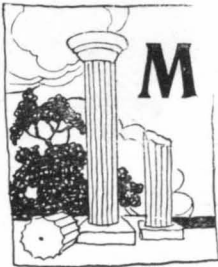
Μέσα στὸν ἀσημένια δίσκο ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ «Ξανθοῦ Χερουβείμ»

Τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1639, ὁ Τζάκομο Σαλιάτι ἔλαβε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, τὴν Βερόνικα, ἕνα ὑπέροχο δώρο. Ἐνας δούλος τῆς τοῦ ἔφερε ἕνα βαθὸ ἀσημένιο δίσκο μ' ἕνα σαρόνι μετὰ ἑστῆτα ἀσπρόχρομα, μὲ σπῆματα καὶ ὀμορφα κεντημένα.
Ὁ Σαλιάτι ἔβρινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ δώρο τῆς γυναίκας του καὶ ἄρχισε νὰ ἔβεται ἕνα ἕνα τὰ κεντήτῃ ἐκεῖνα

ΕΝΑΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΞΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!...

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕ ΛΙΡΕΣ!...

Μιά άπιστευτη φήμη. 'Ο άνθρωπος πού... παραλιρούσε! 'Ο 'Αμερικανός πολυεκατομμυριούχος Κέρβειθ. Πώς κατέπληξε τούς 'Αθηναίους. 'Η ζωή του στην Κηφισιά. 'Ομηρικές μάχες γύρω άπ' τις λίρες. Τό τσέκ της 'Ιονικής Τραπεζής. Λίρες και μύρες. Σπαρταριστά ανέκδοτα τού Κέρβειθ, κτλ.

Ξένος φαίνεται και σκορπίζει τις λίρες του...

—Βέβαια !.. Τις σκορπίζει σαν βότσαλα !.. φώναζε χαχανίζοντας ό άπιστος Θωμαάς της παρέας.

—Μά τό Θεό, σού λέω !.. άπαντούσε μέ θυμό ό καλοπληροφορημένος. Τόν είδα μέ τό μάτια μου...

—Και θά πής πώς σούδωσε και σένα, έ ; ...

—Στά παιδιά μου, ναί !.. Μούδωσε στην χούφτα μου, χωρίς να μου μιλήσει, τρία είκοσιπεντάκιρα και μία λίρα όλόγουρη, 'Εγγλέζικη ! Μόνο πού, πριν τόν χάσω, μπρός από τά μάτια μου, άπαζε τό μαστούνι μου !..

—Φαίνεται πως όνειρευτήκες... Δέν τό κόβεις ;

Κι' ή σύζητησι άναβε. Μαζευόντουσαν όλοι γύρω από ένα τραπέζι τού καφενούσιου κι' έλεγαν κι' άκούγαν για τό άνθρωπο πού πέταγε στό δρόμο τις λίρες και τά κατοστάκιρα.

Σέ λίγες μέρες — τις πρώτες μέρες τού 'Ιουλίου τού 1900 — τις φήμες και τά λόγια τού κόσμου τά επεδειβαίοναν και ή έφημερίδες, 'Επίσημα πράγματα ! 'Εξακοθωμένες είδησεις...

'Ο άνθρωπος πού καταρά ! ρο υ σεε — καλαμπούκι της εποχής εκείνης — δέν ήταν πλάσμα φανταστικό, αλλά είχε σάρκα και όστά και πρό παντός χέρι, χέρι άνοιχτό ! Νέος, μικρότερος από τριάντα χρόνων, άνάστημα μέτριο, γειατός, ξανθός, μέ μικρό μονατάκι. Φορούσε άσπρο ναυτικό κακόκτο, μαύρο σακάκι, άσπρο παντελόνι κι' άσπρα παπούτσια. 'Ετσι τόν περιγράφαν ό συντάκτες πού τόν είδαν κι' έτσι τόν έδειχνε τό σάιτο, πού τού έκανε κάποιος καλλιτέχνης.

'Ο άνθρωπος αυτός όνομαζόταν Κόρβειθ κι' ήταν — τί άλλο μπορούσε νάταν ; — 'Αμερικανός. 'Ο Πειραιεύς είχε τό έντύχιο να τόν φιλοξενήσει — για λίγες μέρες μόνο — ένα χρόνο πριν τόν γνωρίσει ή 'Αθήνα. Στόν Πειραιά είχε έρθει από την Κέρκυρα, μέ μία κομψότητι ιδιόκτητο θαλαμικό, πού την πουλеше λίγες μέρες μετά την άφιξη του. Από την ήμέρα πού πάτησε τό πόδι του στόν Πειραιά, όποιον φτωχό συναντούσε στό δρόμο — άρκεί να μη τού φανόταν έπιποτος τίποσ — τόν φώναζε και τούδινε μέ τρόπο ένα είκοσιπεντάκιρο. 'Όταν όμως μαθευτηκε τό πράγμα — και καθόλου δέν άργησε — κόσμος και κοσμώδες άρχισαν δέν νύνηγα, για νά γνωρίσει τό γενναίο χέρι του. 'Αλλά ό 'Α-

μεταξωτά, 'Αξαφνα όμως, μ' ένα ούρλιασμα πόνου, έκανε ένα βήμα πρós τά πίσω, κατάπληκτος. Μέσα στόν άσπρητό δίσκο, κάτω από τά άσπρόρουχα ήταν τό κομμένο κεφάλι τού 'Εσπανθού Χερουβείμ !..

'Ο Σαλιδάτι, τρελλός από την άπελπισία του, τράβηξε τό σπαθί του και όχλασε νά έξοι ή κάνει, κατακομψώτατα τό δούλο της Βερώνικας. 'Επειτα πήδηξε πάνω σ' όλόγο του κι' όμηρως στό σπάτι της γυναικας του. Μά ή Βερώνικα είχε φύγει κίλας από τη Φλωρεντία...

'Ο Τζάκω Σαλιδάτι όπότες μύρεσε να μάθη από μία δούλα ότι ή δολοφονία ήταν ό Βαρθολομαίος Κανάτος.

'Ο δολοφόνος λοιπόν συνελήφθη άμέσως, πριν προφτάσει κι' αυτός να φύγη, και βασανίστηκε από τό δήμο στην πλατεία τού 'Αγίου 'Απολλινάριου, για νά όμολογήσει τό έγκλημά του και τούς συνενόχους του. 'Επειτα κι' ό τέσσερες φορηάδες άποκαρρίσθηκαν στην κεντρική πλατεία της Φλωρεντίας, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο, πού έβλαψε για τόν άδικο θάνατο τού πενήτομου 'Εσπανθού Χερουβείμ.

'Όσο πάρα για τόν Τζάκω Σαλιδάτι, άποτραβήχτηκε κίλι στόν πόρο του, όπου πέθανε ύστερ' από λίγα χρόνια από τη λάση του.

μερικανός Κροίσος δέν ήθελε φαίνεται πολλές γνωριμιές. 'Ετσι έναύλωσε ένα βαπόρι για νά φύγη. Στό βαπόρι, επιβιβάστηκε τό βράδι, κατά τις 8. 'Αμέσως μόλις πάτησε τό πόδι, του στό κατάστρωμα διάταξε τόν πλοίαρχο νά σαλιάρη και μετά κάθησε νά γευματίσει. 'Ο θούφους όμως τών προετοιμασιών τόν πείραξαν στό νευρα. Σπαρταρισμένος, πέταξε την πετσότα του κι' έτρεξε στόν πλοίαρχο.

—'Ωχ, άδελφέ ! Δέν είναι κατάσταση αυτή ! τού φώναζε.

Κι' άμέσως λήθηξε σέ μά βάρκα, για νά έμφανισή στην 'Αθήνα — και για την άριθεία, στην Κηφισιά — έπειτα από ένα...χρόνο περσίω ! Πού ήταν στό μεταξύ ; 'Αγνωστο ! Τό μόνο πού μαθευτηκε τότε ήταν, πως ό γευματιάς και ταμιάς...των έξέδων του είχε φύγει για την 'Ιταλία, μέ την έντολή νά παραγγιλή στα ναυτηγία μία καννοφγια θαλαμηγό.

'Ο κ. Κόρβειθ είχε έγκατασταή στη θανάσια έπαυή τού ίδιου τού 'Ωδείου 'Αθηνών, τού άεινήτου Γ. Νάζου, ή οποία βρισκεται μεταξύ 'Αμαρουσιου και Κηφισιάς.

'Επαίτε και κορόταν άκριβώς τά μεσάνυχτα και ξιπνούσε στις 8 παρά 5'. Μόλις σπρωκόνταν άπ' τό κρεβάτι του, έσταζε μέ τό μαχαίρι του τό λαμό μιάς μουκαλάς σαμπαλάς και την έπιανε, άντι για πρώτη τό ρόφημα. Τις περισσότερες μέρες έβενε κλεισμένος, όλομόνος, μέσα στό δωμάτιό του, κι' άλλο δέν έκανε από τού νά πνή μιτρώσει. 'Αδειάζε είκοσι ως τριάντα μουκαλάια την ήμέρα.

Στό σπίτι του δέν δεχόταν κανένα ξένο, εκτός από τόν προμηθευτή του, κάποιον ένοδόχο, ό όποιος τού πήγαινε, μέ άμάξι, τό γούμα του.

'Όταν έθγανε από την έπαυή Νάζου, τά χωριότατά έκαναν την τήχη τους. Τούς έφορνε χαρτονομίσματα και έκανε γούστο, βλέποντάς, τα να τά κιντρούν ή να παίειουν πού νά τά πρωτοπάρη.

Την έπισμότερη ήμέρανσί του την έκανε ως έξής :

Μά χειμωνιάτικη μέρα παρουσιάστηκε πρωί-πρωί στην 'Ιονική Τράπεζα, στην όποια είχε πίστοσι, και ζήτησε χρήματα.

'Ο ταμιάς όμως — ό μακαρίτης Μερκιάτης — άφού έκόνταζε τά βέβλια του, τόν πληροφορήσε : —Κύριε Κόρβειθ, ή πίστοσις σας έτελειωσι.

—Μά ! Τότε νά ζητήσομαι καννοφγια ! άπάντησε χαμογελάοντας ό 'Αμερικανός Κροίσος.

Κι' άφού τηλεγράφησαν σέ δύο-τρεις Τράπεζες της Νέας 'Υόρκης κατό άνοιχτης καννοφγια πίστωσις, άπερφόριστη αυτή τη φορά, έπτε :

—'Ε, δώστε μου δέκα χιλιάδες λίρες !..

'Ο Μερκιάτης τάχισε. Δέκα χιλιάδες λίρες δέν βρισκόντουσαν ούτε σ' όλόκληρη την άγορά εκείνο τόν καιρό.

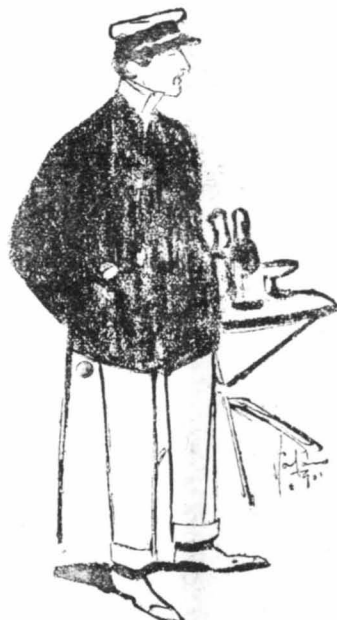
—Μά, άξιότιμο κύριε !.. άρχισε νά λήη μόλις συνήλθε κάτω. Καθώς έζερετε, έζοχώτατε, ό τόπος μας εινε τόσο φτωχός... 'Η άγορά μας...

'Αλλά δέν βρήθηκε στην άνάγη ό Μερκιάτης νά εκθέση την οικονομική κατάσταση τού τόπου. 'Ο κ. Κόρβειθ ήταν από τούς άθρηστούς πού όλα τά καταλαβαίνου, και μάλιστα μόνο του, χωρίς νά τούς βοηθήσει ναυεις. Περιώρισε άμέσως την άπατησι του στό ελάχιστο και έφυγε, άφού έπέτυχε εκείνο πού ήθελε, νά κ' άνη ν τ ό ρ ο !..

Τό επεισόδιο αυτό διαδόθηκε εύγυστα κι' όλοι ό 'Αθηναίοι, από τούς άριστοκράτες ως τις γυναικούλες τών άποκαρριμένων συνουαϊών, άλλο τίποτε δέν κουβέντιασαν παρά για τόν 'Αμερικανό.

'Όταν έβενε στην Κέρκυρα, ό Κόρβειθ πήγαινε πρωί-πρωί, μέ την άνατολή τού ήλιου, σέ άπόκρυφους δρόμους κι' άφηγε σέ κάποια γωνιά ή ρεϊθρο πεζοδρομίου ένα μάσο από πεντακοσάρκα. Κατόν κρυβόταν εκεί κοντά και παρακολουθούσε τούς διαβάτες. Μόλις έβλεπε τόν τυχερό νά σκίθη και νά πάνη από κάτω τά πεντακοσάρκα, έτρεχε κοντά του χαρούμενος και τούδινε τά θερμώτατα συγχαρητήρια του. 'Όταν μάλιστα ό τυχερός ήταν έγγατωτός, άνθρώπος τού λαού, ό Κόρβειθ χτυπούσε τά χέρια του και χοροπηδούσε σαν τρελλός από τόν ένθουσιασμό του, πού τά χρήματά του θα φέρνανε μεγαλειότερη εύτυχία ! 'Αν όμως περνούσε κανέναν κομωφίκο μπροστά από τό μάσο — θεσανού και δέν τόβλεπε, ό Κόρβειθ έτρεχε κοντά του και τόν...έδρωζε γροσουόζη και κοροφίλω !..

'Εφασε όμως ό καιρός πού θέλησε ό Κόρβειθ νά κήη και σ' άλλα μέρη, κι' έτσι ό 'Ελληνας έχασαν τις λίρες του και τις μύρες του.

'Ο Κόρβειθ (Σκίτσο της εποχής, κωμικόμο από τό Γαλάνη)